

Arrest

nr. 245 342 van 1 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 juli 2020, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2020.

Gehoord het verslag van J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juli 2020 geeft de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de bevoegde minister) de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af. Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw:

Naam, voornaam: S., K.
geboortedatum: 18.04.1976
geboorteplaats: Artachat
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"EERSTE ONDERDEEL

1. De machtiging tot verblijf van verzoekster op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid onontvankelijk verklaard. Deze beslissing dateert van 16 juli 2020. De bestreden beslissing draagt eenzelfde datum.

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoekster (haar private belangen) ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de

beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3. De bestreden beslissing omvat echter op geen enkele manier een motivering met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekster (haar private belangen omwille van haar zeer langdurig verblijf in België sinds 2010, haar binding met België en de teloorgang van haar binding met Armenië, zoals aangehaald door verzoekster in zijn machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet van 28 december 2018).

De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf (waarbij moet worden geoordeeld over het - al dan niet - bestaan van buitengewone omstandigheden) niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied.

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide zijn niet identiek. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (een verplichting om het land te verlaten binnen een bepaalde termijn) is verschillend van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet (waarbij moet worden beoordeeld of er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de burgemeester van haar woonplaats). De afweging verschilt derhalve, met elks een apart toetsingskader.

Een aparte motivering is derhalve vereist. De gemachtigde kan niet stellen dat een motivering over de aanvraag tot machtiging van verblijf zou volstaan. De bestreden beslissing bevat overigens ook geen verwijzing naar deze motivering.

De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden doordat in de bestreden beslissing geen enkel motief werd opgenomen met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekster (zoals verder uiteengezet onder het derde middelonderdeel).

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

DERDE ONDERDEEL

4. Indien geen schending kan worden weerhouden van de formele motiveringsverplichting, quod non, merkt verzoekster op dat minstens blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel) door de gemachtigde op onzorgvuldige en redelijke wijze rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster.

De persoonlijke situatie van verzoekster werd miskend. De gemachtigde meent immers dat een verwijderingsmaatregel moet worden opgelegd, ondanks haar persoonlijke situatie (in het bijzonder haar langdurig verblijf in België en de sociale bindingen die zij heeft aangegaan, zie hieronder).

De gemachtigde is nochtans gehouden om, voorafgaandelijk, de persoonlijke situatie van verzoekster te overwegen, op een zorgvuldige en redelijke manier, bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel. Verzoekster wijst hiervoor op artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting.

5. Verzoekster is sinds 14 januari 2010 woonachtig in België.

Verzoekster diende op 15 januari 2010 een verzoek in tot internationale bescherming. Deze aanvraag werd geweigerd op 9 december 2010. Verzoekster diende een beroep in tegen deze beslissing, maar dit werd beroep werd negatief afgesloten bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 maart 2011 (nr. 58.989). Verzoekster diende daarnaast een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 1 november 2010. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 27 december 2010. Uiteindelijk wordt deze aanvraag afgewezen als ongegrond op 1 februari 2013, nadat verzoekster meer dan twee jaar een legaal verblijf had.

De verzoekende partij heeft dan ook een uitgebreide voorgeschiedenis in België.

Door de zeer langdurige tijd dat verzoekster woonachtig is in België, heeft zij haar band met Armenië stelselmatig verloren. Zij verliet dit land meer dan tien jaar geleden en keerde sindsdien niet meer terug. Zij heeft aldus haar sociaal netwerk in België ontwikkeld. Haar bindingen met België overstijgen deze met Armenië.

Verzoekster heeft bovendien te kampen met een depressieve stoornis en een posttraumatische stressstoornis, hetgeen verweerder bekend is en blijkt uit de elementen in het administratief dossier. Verzoekster is, ondanks haar medische problematiek, als één van de meest actieve leden verbonden aan de vereniging NUARD in Antwerpen (de Armeense Culturele Liefdadigheidsunie Vereniging).

Verzoekster verkrijgt steun vanuit haar sociaal netwerk in België. Hierdoor is zij in staat een menswaardig leven te leiden. Dit wordt bewezen door de langdurige tijd dat verzoekster reeds in België woonachtig is zonder bijstand van het Belgische sociale zekerheidsstelsel.

6. Bovenvermelde elementen moeten betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet bij het nemen van de beslissing waarbij verzoekster zou worden genooddaakt om België te verlaten.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61).

In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §§ 95- 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de bijgevoegde stukken aan de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en de elementen aanwezig in het administratief dossier ter staving van de banden die verzoekster is aangegaan met haar omgeving en haar medische problematiek (zoals ook uiteengezet in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

Het blijkt echter niet dat de gemachtigde hiermee op een zorgvuldige en redelijke manier heeft rekening gehouden, ondanks de verplichting volgende uit artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

7. De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied.

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten.

De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoekster het grondgebied moet verlaten binnen de dertig dagen) is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, aangezien door de gemachtigde aldaar een oordeel moet worden gevormd over de - al dan niet - aanwezigheid van buitengewone omstandigheden voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf via de burgemeester van de verblijfplaats van de betrokkene. Hieruit volgt geenszins dat verzoekster ook effectief het grondgebied moet verlaten. Het oordeel strekt zich hiertoe geenszins uit. Een aparte beslissing (en aparte beoordeling en motivering) is derhalve vereist indien verzoekster de verplichting zou worden opgelegd om binnen een bepaalde termijn verplicht het land te verlaten.

Hieruit volgt dat beide beoordelingen niet gelijk lopen en een beoordeling over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet niet identiek is aan de beoordeling van de gezondheidstoestand bij het nemen van een verwijderingsbeslissing.

Een voldoende individueel onderzoek conform artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting, ontbreekt hierdoor.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij stelt dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet door de bevoegde overheid onontvankelijk werd verklaard, en zij tegen deze beslissing beroep instelde bij de Raad. Indien de Raad zou oordelen dat dit beroep gegrond is moet het bevel om het grondgebied te verlaten volgens de verzoekende partij uit het rechtsverkeer worden gehaald.

De verzoekende partij stelt verder dat de bestreden beslissing op geen enkele manier een motivering bevat met betrekking tot haar persoonlijke situatie (haar private belangen omwille van haar zeer langdurig verblijf in België sinds 2010, haar binding met België en de teloorgang van haar binding met Armenië, zoals aangehaald in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet van 28 december 2018). De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag om machtiging van verblijf niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf kan volgens haar niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. Een aparte motivering is volgens haar vereist. De bestreden beslissing bevat volgens de verzoekende partij overigens ook geen verwijzing naar de motivering in de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt ten slotte dat bij het nemen van de bestreden beslissing door de gemachtigde op onzorgvuldige en onredelijke wijze rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie. De persoonlijke situatie van de verzoekende partij werd volgens haar miskend, in het bijzonder haar langdurig verblijf in België en de sociale bindingen die zij heeft aangegaan. Door de zeer langdurige tijd dat zij woonachtig is in België, heeft zij volgens haar haar band met Armenië stelselmatig verloren. Zij verliet naar eigen zeggen dit land meer dan tien jaar geleden en keerde sindsdien niet meer terug. Zij stelt dat zij aldus haar sociaal netwerk in België heeft ontwikkeld. Haar bindingen met België overstijgen volgens haar deze met Armenië. Zij haalt verder aan dat zij bovendien te kampen heeft met een depressieve stoornis en een posttraumatische stressstoornis, wat de verwerende partij weet en blijkt uit de elementen van het administratief dossier. De verzoekende partij stelt dat zij, ondanks haar medische problematiek, als één van de meest actieve leden verbonden is aan de vereniging NUARD in Antwerpen (de Armeense Culturele Liefdadigheidsunie Vereniging). Deze elementen moeten volgens de verzoekende partij betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de beslissing waarbij zij zou worden genooddaakt om België te verlaten. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar de bijgevoegde stukken bij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en de elementen aanwezig in het administratief dossier ter staving van de banden die zij is aangegaan met haar omgeving en haar medische problematiek. Het blijkt volgens de verzoekende partij echter niet dat de gemachtigde hiermee op een zorgvuldige en redelijke manier heeft rekening gehouden.

De Raad merkt vooreerst op dat het beroep dat de verzoekende partij instelde tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de

Vreemdelingenwet van 28 december 2018 bij arrest nr. 245 341 van 1 december 2020 door de Raad werd verworpen. Er is om deze reden dan ook geen grond om het bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer te halen zoals de verzoekende partij opwerpt.

Aangaande de stelling van de verzoekende partij dat haar persoonlijke situatie werd miskend terwijl zij moet betrokken worden in het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, moet er vooreerst op worden gewezen dat alle elementen die zij aanhaalt ook al werden ingeroepen in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de beslissing die werd genomen naar aanleiding van deze aanvraag werden al deze elementen beoordeeld, en dit meer bijzonder in het licht van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Er werd dus nagegaan of de verzoekende partij buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die haar zouden toelaten om haar aanvraag in te dienen in België, in plaats van, zoals dat in beginsel hoort, bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland. Met de beoordeling van de ontvankelijkheid van haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd, met andere woorden, geantwoord op de vraag of de verzoekende partij al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, en dus of er redenen zijn die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen.

In casu heeft de verwerende partij in de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekende partij geoordeeld over haar langdurig verblijf in België, het familiaal netwerk in haar land van herkomst, haar sociale bindingen in het Rijk en haar gezondheidstoestand. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen, en de verzoekende partij brengt thans geen nieuwe elementen aan die nog niet in het kader van dat beroep werden beoordeeld. De Raad verwijst dus in hoofdzaak naar hetgeen werd gesteld in het arrest nr. 245 341 van 1 december 2020, en voegt daaraan het volgende toe:

Wat het gezins- en privéleven van de verzoekende partij betreft, oordeelde de verwerende partij het volgende:

“Betrokkene beroept zich op haar medische problematiek als buitengewone omstandigheid. Zij haalt aan dat zowel de behandeling als de medicatie voor onbepaalde duur voorzien zouden zijn. De verderzetting van haar behandeling zou haar vruchten afwerpen maar zij zou nood hebben aan stabilisatie waardoor een terugkeer naar haar land van herkomst niet mogelijk zou zijn. Ter staving hiervan legt ze volgende attesten voor: een attest dd. 25.09.2013 en dd. 16.04.2014 opgesteld door Dr. Verplancke, een schrijven dd. 16.01.2014 van dr. Verplancke, een medisch attest dd. 25.10.2018 van dr. Cornelis en een verslag dd. 04.10.2018 opgesteld door Dr. Cornelis. Allereerst merken we op dat de hier aangehaalde medische problematiek reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden. Betrokkene diende op 03.11.2010 een aanvraag 9ter in die echter ongegrond werd afgesloten op 02.10.2013. Op datum van 14.11.2018 diende zij een tweede aanvraag 9ter in, waarvan zowel het hier voorgelegde medische attest dd. 25.10.2018 en het verslag dd. 04.10.2018 deel uitmaakten. Deze aanvraag werd onontvankelijk afgesloten wegens herhaling van de elementen op 07.02.2019 én ging bovendien gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 19.02.2019. De door betrokkene ingeroepen medische problematiek werd aldus reeds onderzocht en niet weerhouden omdat de nodige behandeling kan voort gezet worden in het land van herkomst. In het land van herkomst beschikt betrokkene daarnaast ook over haar naaste familieleden (in casu haar moeder, haar broer en haar zussen) die haar kunnen opvangen en eventueel omringen met de nodige zorg. Uit de voorgelegde attesten kan bovendien niet afgeleid worden dat betrokkene tot op heden in behandeling is. De voorgelegde attesten dateren allen van geruime tijd geleden en tonen aldus niet aan dat zij haar behandeling tot op heden voortgezet, niettegenstaande uit de voorgelegde attesten blijkt dat zij baat zou hebben bij een verderzetting van haar behandeling. Tenslotte merken we nog op dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat betrokkene niet in staat is om te reizen. Nergens wordt immers aangehaald dat reizen wordt afgeraden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid die haar verhindert de aanvraag via de gewone procedure in te dienen.

Betrokkene beroept zich op haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische bindingen die deel uitmaken van haar privéleven en dus bescherming genieten volgens artikel 8 EVRM in België. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te

herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene geen familieleden heeft op het Belgische grondgebied. Al haar naaste familieleden, in casu haar moeder, haar broer en haar zussen, wonen in Armenië. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden drie getuigenverklaringen voorlegt, waarvan één opgesteld door de voorzitter van de Armeense culturele liefdadigheidsunie vereniging. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid of dat er sprake is van dergelijke nauwe interpersoonlijke banden dat de verbreking ervan een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Betrokkene toont aldus niet aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont evenmin aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen bindingen meer zou hebben met Armenië, dat zij stelselmatig van dat land vervreemd zou zijn geraakt en dat zij door een terugkeer maandenlang aan haar sociale omgeving onttrokken zou worden. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 33 jaar in Armenië, waar zij geboren en getogen is en waar haar hele familie verblijft. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert in beginsel niet dat haar banden met België teloorgaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en dat zij bij een terugkeer aan haar sociale omgeving onttrokken zal worden, zonder evenwel te concretiseren op welke wijze haar sociale banden haar dan precies verhinderen om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2010 in België zou verblijven, dat zij dus al negen jaar ononderbroken in België zou verblijven, dat zij één van de meest actieve leden zou zijn van een sociale organisatie, dat zij zou deelnemen aan activiteiten van deze organisatie, dat zij haar hulp zou aanbieden aan de organisatoren daarvan, dat zij omschreven zou worden als een sociaal en geliefd persoon, dat zij erg behulpzaam zou zijn, dat zij goed geïntegreerd zou zijn, dat zij graag zou willen werken, dat zij graag een bijdragen zou willen leveren aan de staat en

aan haar medemens, dat zij de Nederlandse taal goed machtig zou zijn, dat zij zich geworteld zou hebben in de samenleving waarvan zij als sinds 2010 deel uitmaakt, dat zij verder zou willen deelnemen aan het gemeenschapsleven waarvan ze de facto al deel uitmaakt en dat zij drie getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De verwerende partij is dus wel degelijk overgegaan tot een belangenafweging in het licht van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

De verzoekende partij - die terecht stelt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is - toont niet aan dat en om welke reden daar in haar geval anders over moet worden gedacht en dat zij zich in dermate uitzonderlijke omstandigheden bevindt dat deze een terugkeerbesluit in de weg staan. De verzoekende partij brengt thans geen andere elementen bij en toont niet aan dat de beoordeling van haar specifieke situatie onder artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ruimer zou zijn dan deze onder artikel 8 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de besluitvorming in de aanloop naar het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een ander of ruimer onderzoek zou vergen dan het onderzoek dat reeds werd gedaan in het licht van de beslissing over haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het blijkt dus dat de verwerende partij zich heeft gebogen over alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen, en dit in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alvorens zij een terugkeerbesluit nam. De beslissing van 16 juli 2020 die het resultaat is van deze beoordeling werd aan de verzoekende partij betekend, samen met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij kent dus de redenen van de verwerende partij, en, meer nog, heeft hiertegen een beroep ingediend, dat inmiddels door de Raad werd verworpen. In die omstandigheden toont zij niet aan welk belang zij heeft bij het gegeven dat de motivering niet werd hernomen in het bevel om het grondgebied te verlaten. De aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht kan in casu dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij heeft niet aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een decembertweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU